

Het Rosie Resultaat

Het Rosie Resultaat

Vertaald door Linda Broeder

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

De problemen begonnen toen ik oesters stond te openen op één been. Als ik geen wetenschapper was geweest en me niet bewust was van de menselijke neiging om overal patronen in te zien, zou ik wellicht concluderen dat een godheid me had gestraft voor de zonde van hoogmoed.

Eerder die middag was ik een zelfevaluatieformulier aan het invullen met daarop de vraag: ‘Wat ziet u als uw sterkste punten?’

Het was een vage formulering waarbij noch de context, noch de mate van precisering werd omschreven. ‘Expertise in genetica’ was het meest logische antwoord, maar dat werd al geïmpliceerd door mijn functietitel van professor in genetica. Mijn kennis over myxoïde liposarcomen zou binnenkort niet meer relevant zijn, aangezien mijn onderzoeksproject op dat gebied bijna was afgerond. Als ik ‘objectiviteit en intelligentie’ invulde, wekte ik wellicht de indruk dat sommige academici naar mijn mening niet over deze kwaliteiten beschikten, en hoewel ik dat inderdaad dacht, zou dat waarschijnlijk nogal tactloos overkomen. Dat moest ik zien te vermijden.

Ik probeerde nog steeds een goed antwoord te bedenken toen Rosie thuiskwam.

‘Wat doe jij nou in je pyjama?’ vroeg ze.

‘Avondeten klaarmaken. Gecombineerd met probleemoplossing. En squatten op één been.’

‘Ik bedoelde: waarom heb je je pyjama aan?’

‘Er was een klein kookongeval met een exploderende kastanje. Ik wilde het proces versnellen door de temperatuur te verhogen. Vandaar de olie op verscheidene oppervlakken.’ Ik wees naar de spetters op het plafond. ‘Mijn kleding werd ook geraakt. Ik heb verder tijdverlies voorkomen door meteen mijn pyjama aan te trekken in plaats van me een keer extra te verkleden.’

‘Je bent toch niet vergeten dat Dave en Sonia komen eten?’

‘Natuurlijk niet. Het is de tweede woensdag van de maand. De dag waarop ik mijn tandenborstel vervang.’

Rosie imiteerde mijn stem – een teken dat ze in een goed humeur was. ‘Gasten. Pyjama. Ongeschikte combinatie.’

‘Dave en Sonia hebben me al vaker in pyjama gezien. Op het uitje naar Cape Canaveral...’

‘Begin daar maar niet over.’

‘Als er tijd is om me te verkleden, kan ik die

beter aan het zelfevaluatieformulier besteden.’
Ik legde het probleem uit.

‘Schrijf gewoon hetzelfde op als vorig jaar.’

‘Vorig jaar heb ik het niet ingevuld. Het jaar daarvoor ook niet. En ook niet...’

‘Je werkt nu twaalf jaar op Columbia, maar je hebt nog nooit een zelfevaluatie hoeven doen?’

‘Ik heb het formulier nooit ingevuld. Er komt altijd wel een belangrijkere taak tussen. Helaas drong David Borenstein er dit keer op aan. Hij dreigde met een ongespecificeerde strafmaatregel als het niet morgen op zijn bureau ligt.’

‘En je loopt vast op de vraag over sterke punten?’

‘Correct.’

‘Schrijf gewoon: “problemen oplossen”. Dat is een prima antwoord, waar je later geen gezeik mee krijgt. Ik bedoel, als je geen geneesmiddel voor kanker vindt, kunnen ze toch moeilijk zeggen: “Maar je zei dat je goed problemen kon oplossen.”’

‘Heb jij dezelfde vraag gekregen?’

‘Maar zo’n twintig keer in de afgelopen maand.’

Rosies huidige medische onderzoeksproject liep eveneens ten einde en ze wilde graag een hogere functie. Dat bleek lastig, aangezien bij

de meeste functies ook klinische werkzaamheden moesten worden verricht. Haar argument daartegen was: ‘Ik ben een waardeloze arts, maar een goede onderzoeker. Waarom zou ik tijd verspillen aan dingen waar ik niet goed in ben?’ Ik had dezelfde logica op de zelfevaluatie toegepast.

‘Ik neem aan dat jij ook steeds het optimale antwoord hebt gegeven,’ zei ik. “Problemen oplossen.”

‘Ik antwoord meestal “teamwork”, maar in jouw geval...’

‘Zou ik daar later gezeik mee kunnen krijgen.’

Rosie lachte. ‘Ik vul het wel verder in, dan heb jij tijd om je te fatsoeneren. “Teamwork”, zie je wel?’ Kennelijk zag ze mijn gezichtsuitdrukking. ‘Je mag het nalezen als ik klaar ben.’

Terwijl ik de overgebleven oesters opende, dacht ik na over Rosies suggestie. Het was fijn dat mijn partner een kwaliteit in mij had herkend die ik zelf niet had opgemerkt. Ik was inderdaad goed in problemen oplossen.

Het hielp dat mijn manier om situaties te analyseren en te verwerken nogal ongewoon was – anderen zouden zeggen ‘vreemd’. Gedurende mijn vijfentwintigjarige carrière had

dit me in staat gesteld alledaagse obstakels te overwinnen en belangrijke doorbraken te bewerkstelligen. En mijn privéleven had er ook van geprofiteerd.

Als twintigjarige student informatica was ik behoorlijk sociaal incompetent geweest – zelfs voor een twintigjarige student informatica – en maakte ik geen enkele kans om een partner te vinden.

Maar door bewust technieken voor probleemoplossing toe te passen had ik nu een stimulerende, goedbetaalde baan, was ik getrouwd met de mooiste en geschiktste vrouw ter wereld (Rosie) en was ik de vader van een getalenteerde en tevreden zoon van tien (Hudson), die zelf ook een innovatieve probleemoplosser beloofde te worden.

Ik had Rosies biologische vader geïdentificeerd uit vijftenzestig kandidaten, ik had het koelingsbedrijf van mijn vriend Dave van de financiële ondergang gered, en na uitgebreide analyse van de klantvoorkeuren in de bar waar Rosie en ik parttime werkten, had ik een cocktail bedacht die de New York People's Choice Award had gewonnen.

Ik verkeerde in uitstekende gezondheid, onder andere dankzij regelmatige oosterse vecht-

sporttrainingen en een fitnessprogramma dat ik in andere activiteiten had opgenomen. In mentale zin kreeg ik steun van mijn lokale mannengroep: Dave en de gepensioneerde musicus George.

In de loop van twaalf jaar huwelijk had ik door creatief denken een routine ontwikkeld die aan Rosies vereiste van spontaniteit tegemoetkwam zonder onnodige opoffering van efficiëntie. Ik had graag vaker seks gehad, maar de frequentie was bovengemiddeld voor onze leeftijd en relatieduur, en oneindig veel beter dan voordat ik Rosie had leren kennen.

De enige aanmerkelijke smet was het verlies van mijn langdurige vriendschap met mijn mentor, Gene. Maar als ik mijn tevredenheid met mijn leven in een grafiek zou weergeven, was de curve – zelfs met die factor meegerekend – nu op zijn hoogste punt.

Ik richtte me weer op een oester waar ik mijn mes niet tussen had kunnen krijgen. In de onderste keukenla lag een verzameling gereedschap, waaronder een tang. Als ik die gebruikte om de rand van de schelp te breken, zou er een gat ontstaan waar ik mijn mes in kon steken. Ik stond mezelf een moment van vergenoegdheid toe. Don Tillman: Beste Probleemoplosser ter

Wereld.

Rosie keerde terug met mijn laptop. ‘Wat moet ik schrijven bij verbeterpunten? Ik heb nu “kledingstijl” neergezet.’

‘Je hebt me al aangesproken op mijn pyjama.’

‘Ik maak maar een grapje. Al is er altijd ruimte voor verbetering. Die sokken die je nu aanhebt zijn wandelsokken, toch?’

‘Multifunctioneel. Uitermate warm.’

Ik draaide me naar haar toe, omdat het een conventie is dat mensen elkaar aankijken wanneer ze met elkaar praten. Tegelijkertijd hurkte ik neer op één been om de tang te pakken, met de oester en het mes nog in mijn ene hand en met mijn vrije been uitgestrekt om het onderbeen waarop ik steunde verticaal te houden voor het squatten op één been.

Toen ik in de la achter me reikte, voelde ik een kleverige substantie. Achteraf was wel duidelijk wat er was gebeurd. Rosie had Hudson onlangs geïnstrueerd om zijn ontbijtspullen na gebruik terug te zetten. Waarschijnlijk had hij zich tijdens het afruimen van de tafel op een andere kwestie geconcentreerd en had hij de ahornsiroop op zijn kant in een willekeurige la teruggelegd zonder de dop erop te doen.

Ik trok mijn hand terug – een primitieve re-

actie op iets onbekends. Als gevolg daarvan verloor ik mijn evenwicht.

Ik had het best mijn opgeheven voet terug op de grond kunnen zetten, maar aangezien ik de oefening liever niet wilde onderbreken, greep ik een andere la vast, die echter onvoldoende steun bood. Mogelijk gleed ik ook uit in olie van de kastanje-explosie. Het resultaat was dat ik viel, hoewel niet hard.

Rosie lachte. ‘Multitasking,’ zei ze. ‘Dat lijkt me een goed verbeterpunt voor je.’ Toen: ‘O shit, je hebt je pijn gedaan.’

Rosies diagnose was correct. Het oestermes was in mijn knieholte terechtgekomen. Ze knielde neer om de wond te bekijken.

‘Je mag hem niet verplaatsen!’ Hudson stond in de deuropening, ook in pyjama, zoals altijd op woensdagen na school.

‘Het is al goed,’ zei Rosie. ‘Zijn ruggengraat is niet beschadigd.’

‘Hoe weet je dat?’ vroeg Hudson.

‘Ik ben arts, weet je nog?’

Dat was geen overtuigend argument, gezien Rosies eigen beoordeling van haar klinische vaardigheden. Het mes was een aardig eindje naar binnen gedrongen en er vormde zich een plas bloed op de grond.

‘We moeten het alarmnummer bellen,’ zei Hudson.

‘Uitstekend idee,’ zei ik.

‘Waar is je telefoon?’ vroeg Rosie.

‘In de holster. Ik lig erop.’

‘Niet verplaatsen!’ riep Hudson, en hij ging tussen Rosie en mij in staan.

‘Kunnen we jouw telefoon gebruiken?’ vroeg ik aan Rosie.

‘Hudson, kijk eens in mijn handtas.’

‘Beloof je dat je hem niet gaat verplaatsen? Beloof je dat?’

‘Dat beloof ik. Pak mijn telefoon nou maar.’

‘Waarschijnlijk zullen ze me naar het ziekenhuis brengen,’ zei ik. ‘Tegen die tijd zal die weerspannige oester wel voldoende zijn verslapt om hem normaal te kunnen openen.’

‘Don, vergeet het etentje.’

‘Jij zult het zelfevaluatieformulier moeten inleveren. De deadline...’

Hudson keerde terug met Rosies telefoon. Ze tikte op het scherm en zei: ‘Shit.’ Ik nam aan dat haar batterij leeg was, wat regelmatig gebeurde doordat ze geen oplaadroutine aanhield.

Gelukkig ging de deurbel. Dave en Sonia waren respectievelijk een zelfstandig ondernemer en een accountant. De kans was groot dat

minstens een van hen een werkende telefoon bij zich had. Hudson drukte op de knop van de intercom om hen binnen te laten.

Sonia reageerde zoals verwacht hysterisch, kritisch en praktisch. ‘Mijn god, ik wist wel dat je ooit nog eens een ongeluk zou krijgen. Het is waanzin om na een lange dag werken nog te moeten koken. Kun je je bewegen?’

‘Doe maar niet,’ zei Rosie. ‘Bel gewoon het alarmnummer.’

‘Doe ik,’ zei Dave. ‘Vind je dat goed, Don?’

‘Correct.’

Rosie staaarde naar haar telefoon.

‘Is alles oké?’ vroeg Sonia. Dat was een vreemde vraag, maar Rosie interpreteerde ‘oké’ blijkbaar als: oké buiten het feit dat Don op de vloer ligt te bloeden en Dave een ambulance belt.

‘Ik heb de baan.’ Ze zei het nog eens, maar dan luider, en barstte in tranen uit. ‘Ik heb de baan. De baan waar ik geen enkele kans op dacht te maken.’

‘Welke baan?’ vroeg ik vanaf de vloer.

‘Bij Judas.’ Judas was professor Simon Lefebvre, een oud-collega in Australië die enkele jaren ‘iets’ met onze vriendin Claudia had gehad, totdat hij op overspel was betrapt.

‘Komt Judas naar New York?’